

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca,

în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în judecată depusă Tamara Andrușca împotriva Guvernului Republicii Moldova, terți Compania Națională de Asigurări în Medicină și Ion Dodon, privind anularea actului administrativ, restabilirea în funcție și încasarea plăților salariale.

împotriva hotărârii din 21 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-655/24
NR. PIGD 2-20026286-01-3ra-26072024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) Cod administrativ. Dezacordul recurenteii cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a deciziei contestate.

Instanța de fond: C. Guzun
Instanța de apel: V. Negru, I. Dutca, E. Palnciuc

2 iulie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 24 februarie 2020, avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, terț Compania Națională de Asigurări în Medicină cu privire la anularea hotărârii nr. 3a din 10 iunie 2019 „Cu privire la eliberarea din funcție a Tamarei Andrușca”; restabilirea în funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, precum și achitarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu și a drepturilor salariale pentru această perioadă.

2. În motivarea acțiunii a indicat că, prin Dispoziția Guvernului nr. 144 din 12 decembrie 2018, Tamara Andrușca a fost numită în funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină. Iar în data de 10 iunie 2019, Guvernul a aprobat Hotărârea cu nr. 3a (publicată la data de 21 iunie 2019 în Monitorul Oficial nr. 203-207, art. 337) cu privire la eliberarea din funcție Tamarei Andrușca, dispunând eliberarea din funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină.

3. Consideră reclamanta că, hotărâre de eliberare din funcție a fost emisă fără invocarea vreunui motiv susceptibil a fi imputat lui Tamara Andrușca, fiind folosite formal, în tentativa de a da un aspect de legalitate respectivului act administrativ, dispozițiile din cuprinsul art. 22 alin. (3) al Legii nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și ale pct. 27 din Statutul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 156/2002.

4. În această ordine de idei, comunică reclamanta că, cu o experiență de 35 ani de muncă în domeniile economic și managerial, anterior emiterii actului administrativ criticat, nu a fost invitată de către niciun reprezentant al autorității publice emitente, care să-i fi comunicat vreun motiv pentru care ar trebui să părăsească funcția deținută, nu i-au fost solicitate anumite

explicații cu privire la munca prestată, dar nici nu i s-a adus la cunoștință vreo intenție de a o elibera din acea funcție.

5. Mai mult, despre aprobarea respectivei hotărâri a Guvernului, Tamara Andrușca a aflat din sursele mediatice, iar până în data de 21 iunie 2019 (ziua în care actul administrativ contestat a fost publicat în Monitorul Oficial) și-a exercitat în volum deplin atribuțiile de serviciu.

6. Susține reclamanta că, actul administrativ criticat a fost întemeiat exclusiv pe considerente de ordin politic, fără a ține cont de drepturile și interesele lui Tamara Andrușca. Iar din motivul lipsei oricăror temeuri și motive de fapt, care ar fi determinat, într-o manieră rezonabilă, eliberarea din funcție a lui Tamara Andrușca, pledează ultima pentru ilegalitatea actului administrativ contestat. Or, art. 21 alin. (1) Cod administrativ stabilește că autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Însă, cu toate acestea, aprobând Hotărârea nr. 3a (publicată în data de 21.06.2019 în Monitorul Oficial nr. 203-207, art. 337) cu privire la eliberarea din funcție a lui Tamara Andrușca, Guvernul Republicii Moldova a neglijat această obligație de a acționa conform legii, încălcând prevederile imperative de la art. 7 alin. (1) al Legii nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, conform cu care mandatul demnitarului este de 4 ani, dacă un alt termen nu este stabilit prin Constituție sau prin legea specială ce reglementează activitatea acestui demnitar.

7. Totodată, indică reclamanta că, poziția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină este catalogată, prin Anexa la Legea invocată, drept o funcție cu demnitate publică, iar în Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 144 din 12.12.2018, prin care Tamara Andrușca fusese numită în această funcție, nu este stipulat un termen al mandatului, fiind aplicabilă regula generală citată supra.

8. Pe de altă parte, invocă reclamanta că, actul administrativ contestat conține trimiteri formale la dispozițiile art. 22 alin. (3) al Legii nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, precum și la prevederile pct. 27 al Statutului Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova, cu nr. 156 din 11.02.2002, aplicate de către pârât într-un mod absolut arbitrar.

9. În contrar, conform stipulărilor de la art. 30 alin. (2) Cod administrativ, autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în

condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

10. Conform Curții Constituționale, legislația națională, trebuie să indice cu o claritate rezonabilă, scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminentei dreptului într-o societate democratică (hot. CC nr. 26 din 23.11.2010, hot. CC 12 din 14/05/2015). Or, într-un stat democratic de drept protejarea și promovarea drepturilor și libertăților omului, constituie un principiu fundamental, deziderat suprem (hot. CC nr. 241/29 din 27.12.2004).

11. Orice diferențiere în situații similare constituie o diferență de tratament discriminatorie. Iar art. 14 din Convenție interzice tratarea în mod diferit a persoanelor aflate în situații compatibile (Fredin v. Suedia, 18.02.1991, Seria A nr.192 § 60). Invers, faptul de a nu face diferențe de tratament atunci când situațiile nu sunt identice constituie de asemenea o discriminare (Thlimmenos v. Grecia, nr. 34369/97 din 06.04.2000 §44). La fel art. 23 Cod administrativ indică imperativ că: (1) autoritățile publice și instanțele de judecată competente acționează respectând principiul egalității și nediscriminării și că: (2) autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să trateze în mod egal persoanele aflate în situații similare. Orice diferență de tratament trebuie justificată în mod obiectiv.

12. În consecință, diferența de tratamente în situații similare, precum și orice similitudine de tratamente în situații diferite vor fi considerate discriminări în lipsa unei justificări obiective și rezonabile, motiv din care instanța de contencios administrativ, are *inter alia* obligația de a exercita controlul de legalitate a actului contestat, inclusiv sub aspectul aplicării arbitrare, de către Guvernul Republicii Moldova, a unor criterii discriminatorii de tratament în raport cu reclamantul.

13. De asemenea, reține reclamanta că, în art. 25 al Codului administrativ este consacrat principiul imparțialității, conform cu care autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să își exercite atribuțiile legale în mod imparțial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă.

14. Același principiu se regăsește și în textul art. 4 al Legii nr. 25 din 22.02.2008 privind Codul de conduită a funcționarului public, acesta din urmă (funcționarul) fiind obligat să ia decizii și să întreprindă acțiuni în mod imparțial, nediscriminatoriu și echitabil. Însă, la caz, la emiterea actului administrativ criticat, este clar că Guvernul Republicii Moldova s-a ghidat

de niște considerente de ordin politic, generate de background-ul profesional și pozițiile ocupate anterior de către reclamantă, omițând însă inserarea adevăratelor motive în textul Hotărârii defavorabile ultimei.

15. Într-o asemenea situație, consideră reclamanta că există tratament discriminator și inegal față de Tamara Andrușca, pârâtul acționând cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice.

16. Prin urmare, indică reclamanta că, în conformitate cu dispozițiile de la art. 90 alin. (1) al Codului muncii, în cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia. Iar la alin. (2) al aceluiași articol al Codului muncii, repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în: a) plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decât salariul mediu al salariatului pentru această perioadă.

17. Conform art. 93, alin. (1) și (2) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. În conformitate cu art. 119, alin. (1) Cod de procedură civilă, probele se adună și se prezintă de către părți și de alți participanți la proces.

18. Astfel, consideră reclamanta că, în speță, probele prezentate sunt în disponibilitate absolută de a-și susține poziția prin oferirea declarațiilor în fața instanței de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

19. Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 27 ianuarie 2022, s-a atras în proces în calitate de persoană terță, Ion Dodon.

20. Prin hotărârea din 17 mai 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, cererea de chemare în judecată depusă de Tamara Andrușca către Guvernul Republicii Moldova, terț Compania Națională de Asigurări în Medicină și Dodon Ion privind anularea actului administrativ, restabilirea în funcție și încasarea plăților salariale s-a respins, ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

21. La 18 mai 2023, avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca a depus cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii din 17 mai 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, iar 9 noiembrie 2023 a depus

cerere de apel motivată, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii din 17 mai 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

22. Prin decizia din 21 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Tamara Andrușca împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, din 17 mai 2023.

23. În motivarea soluției Curtea de Apel Chișinău a reiterat prevederile art. 2, art. 4, art. 22 din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, art. 6 din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010 (în redacția legii la momentul emiterii actului contestat), pct. 2, 3, 147 din Regulamentul Guvernului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 610 din 03 iulie 2018, art. 12 alin. (1) din Legea nr. 1585/1998 cu privire la asigurarea obligatorie de asistenta medicală, pct. 27 din Statutul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 156/2002, indicând că se aliniază soluției instanței de fond privind netemeinicia pretențiilor cu privire la anularea hotărârii Guvernului nr. 3a din 10 iunie 2019 „Cu privire la eliberarea din funcție a Tamarei Andrușca”, subsecvent restabilirea în funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, precum și achitarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu și a drepturilor salariale pentru această perioadă. Întrucât, atât în ședința de judecată în instanța de fond, cât și în instanța de apel s-a stabilit că, pentru funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, cadrul normativ nu stabilește criteriile de numire și destituire, circumstanță derivată din caracterul de interes public deosebit al funcției de demnitate publică.

24. Iar astfel, Tamara Andrușca a fost numită și eliberată din funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină prin act administrativ emis de Guvernul Republicii Moldova. Or, Tamara Andrușca a fost numită, dar nu aleasă în funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, și nici nu a fost desemnată câștigătoare a concursului de selecție, iar, astfel, eliberarea ultimei din funcție a avut loc în aceleași condiții ca și numirea în funcție.

25. A reținut că, după cum a stabilit și instanța de fond, Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 3a din 10 iunie 2019 „Cu privire la eliberarea din funcție Tamarei Andrușca”, a fost adoptată cu respectarea

prevederilor Legii nr. 136/2017 cu privire la Guvern și Legii nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică. Or, atât numirea în funcție, cât și eliberarea din funcție a unui asemenea demnitar de stat reprezintă un act al voinței al angajatorului, în speță, al Guvernului Republicii Moldova.

26. A notat prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 46 din 21 noiembrie 2002, în care Curtea a statuat că, numirea persoanelor oficiale de stat într-o funcție publică este întotdeauna rezultatul voinței politice unilaterale a Parlamentului, Președintelui țării sau Guvernului, ei fiind aleși sau numiți în funcție, și nu încadrați în temeiul legii civile, aceeași regulă a unilaterității aplicându-se simetric și în cazul destituirii lor.

27. Prin urmare, instanța de apel nu a reține la caz argumentul apelantei/reclamante precum că Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 3a din 10 iunie 2019, este ilegală datorită faptului că este nemotivată și contravine prevederilor art. 118 Cod administrativ. Întrucât, după cum a indicat și instanța de fond la acest capitol, în hotărârea contestată, Guvernul Republicii Moldova a indicat temeiurile care au dus la adoptarea acesteia, și anume- art. 22 alin. (3) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, precum și în conformitate cu punctul 27 din Statutul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 156/2002. Or, la emiterea hotărârii de eliberare din funcție a lui Andrușca Tamara, Guvernul Republicii Moldova a ținut cont de prevederile art. 118 alin. (4) lit. c) Cod administrativ, care statuează că, motivarea nu este obligatorie în cazul în care: autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

28. Cu referire la argumentul apelantei precum că actul administrativ contestat la caz a fost emis fără ca ultima să fie informată despre examinarea chestiunii date și fără a fi audiată pe marginea subiectului, Completul judiciar a subliniat că, conform prevederilor art. 94 alin. (1) Cod administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Însă, prevederile legale citate oferă dreptul de a fi audiat, fără a institui în sarcina autorității publice o obligație expresă.

29. Astfel, a concluzionat asupra temeiniciei soluției fondului de respingere ca neîntemeiate a acțiunii înaintate de Tamara Andrușca.

30. Totodată atestă că, instanța de fond just a conchis că, din considerentele respingerii pretenției principale cu privire la anularea hotărârii Guvernului nr. 3a din 10.06.2019 „Cu privire la eliberarea din funcție Tamarei Andrușca”, urmează a fi respinse și pretențiile secundare cu privire la restabilirea în funcția de director general al Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, precum și achitarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu și a drepturilor salariale pentru această perioadă.

31. A mai reținut că, instanța de fond just a conchis că, pretențiile invocate în acțiune nu sunt plauzibile, întemeiate și probate, iar actul contestat a fost emis de organul competent, cu respectarea procedurii prevăzute de lege și este motivat în fapt și în drept, astfel încât pretenția privind restabilirea în funcția, achitarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu și a drepturilor salariale pentru această perioadă, subsecvente contestării actului administrativ și obligării autorității publice locale să emită actul administrativ favorabil privind restabilirea în funcția, achitarea despăgubirii pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în mărimea salariului mediu și a drepturilor salariale pentru această perioadă, este neîntemeiată *per se*. Ceea ce în consecință constituie temei de respingere a acțiunii în contencios administrativ inițiate de Tamara Andrușca, ca fiind neîntemeiată.

32. Instanța de apel nu a reținut argumentele apelantei Tamara Andrușca, deoarece aceasta interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar concluzia primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material cu aprecierea juridică cuvenită a probelor.

33. Totodată, a respins ca neîntemeiat și argumentul apelantei precum că hotărârea primei instanțe este una neîntemeiată și nemotivată. Întrucât, analizând conținutul hotărârii contestate, se atestă că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, care au fost și care n-au fost stabilite, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

34. De asemenea a respins ca fiind neîntemeiată și critica apelantei precum că, instanța de fond nu a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, ori, rolul activ exercitat de instanță, în deslușirea corectă a raportului dintre părți, este evident manifestat, în condițiile analizei apărărilor

reclamantului exprimate pe cale incidentală, dar, în cadrul fixat de reclamantă și în limitele obiectului dedus judecării.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

35. La 22 iulie 2024, avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 21 februarie 2024 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 februarie 2024, cu adoptarea unei noi decizii prin care să fie dispus casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 17 mai 2023 și admiterea acțiunii.

ARGUMENTELE RECURSULUI

36. În motivarea recursului a reiterat cele invocate în cererea de apel și suplimentar a susținut că, decizia atacată, precum și hotărârea instanței de fond) este una arbitrară, care se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

37. Totodată notează încălcările de ordin procedural, admise de instanța de apel, care în mod vădit au limitat dreptul reclamantei (apelantei) Tamara Andrușca la un proces echitabil, în sensul art. 6 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

38. Astfel menționează că, referința pârâtului (intimatului) a recepționat-o prin e-mail, la data de 18 februarie 2024, ora 18:58, iar referința terțului în general nu e-a fost oferită.

39. Din aceste considerente, având în vedere că ședința de judecată a fost fixată pentru data de 21 februarie 2024, la data de 20 februarie 2024, ora 14:55 (recepționarea confirmată în aceeași zi, ora 14:57), a depus o cerere de amânare a ședinței, pe motivul insuficienței timpului pe care îl avea la dispoziție de la data recepționării referinței și din cauza că nu primisem referința terțului.

40. Cu toate acestea, din textul deciziei criticate desprinde că apelanta Tamara Andrușca și reprezentantul ultimei, avocatul Valeriu Bodean, fiind legal citați pentru ședința de judecată, în instanța de apel, nu s-au prezentat.

41. În asemenea împrejurări, fiind îngrădit, fără nicio explicație acceptabilă, dreptul de a pleda în instanța de apel și de a susține apelul în fața magistraților.

POZIȚIA INTIMATULUI

42. Prin referința depusă la 1 august 2024, Guvernul Republicii Moldova a solicitat cu titlu principal declararea recursului ca inadmisibilă, cu titlu secundat respingerea cererii de recurs ca fiind neîntemeiată.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

43. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

44. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

45. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin.(1) lit.c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

46. Art. 246 alin. (1) și (2) Codul administrativ prevede că:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, ”recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

47. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că la 17 iunie 2024 recurentului a fost notificată decizia motivată a instanței de apel, prin intermediul poștei electronice, fapt confirmat prin extrasul din poșta electronică anexat la materialele cauzei (f. d. 178).

48. Cererea de recurs a fost depusă la data de 22 iulie 2024. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

49. Din analiza prevederilor legale citate supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

50. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul ne devolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

51. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

52. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu relevă temeuri justificate care să convingă că există o aparență privind interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

53. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de apel, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu

privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

54. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

55. Completul de judecată al Curții Supreme de justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

56. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

57. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit.h) din Codul administrativ, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Valeriu Bodean în interesele lui Tamara Andrușca.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc